

kjendelse nu, at det er et meget uheldigt Waaben at benytte, at det er et Waaben, om hvilket det med Sandhed kan siges, at det er et tvæcget Waaben, der saare let kan vende sig imod den, der bruger det. Det forekommer mig, at vi have haft Erfaringer i den Retning. Naar man imidlertid i det Hele vil raade Bod paa, hvad der har fremkaldt Konflikter og fremdeles kan give Anledning til Konflikt og forstyrrende Meningsforskjelligheder her i Landet, kan man efter min Formening ikke blive staaende ved §§ 53 og 49 — § 49 er jo den, som siger, at Skatter ikke kunne optræves og Udgifter ikke afholdes, forinden Finantsloven er vedtagen —, men man maa tillige fæste Blikket paa § 25. Det er nu min Mening, at Finantslovsvirksomheden vel er af overordentlig stor Betydning, men det er sandelig af ikke ringere Betydning, at Lovgivningsmagten, Lovgivningsretten opretholdes ad den almindelige Lovgivningsvei, og at der ikke kommer nogen Forstyrrelse til Stede i den. Det har jo imidlertid, som det synes, viist sig, at der er en forskjellig Forstaaelse af § 25 til Stede. Efter min Mening er det hverken i Folkethingets eller Rigsdagens eller i Regjeringens velforstaaede Interesse at der skal kunne reises Tvivl om, hvor vidt Retten eller Pligten gaar. Enhver af Delegerne i Lovgivningsmyndigheden maa jo ønske ikke at gaa udenfor Grændserne af sin Myndighed, og det maa være enhver loyal Regjering magtpaaliggende, at den ikke mistænkes for at gaa udenfor denne Grænse. Jeg vil dømme fra mig selv; det vilde være mig i høieste Grad pinligt ikke blot, hvis jeg selv skulde have Tvivl om, hvorvidt jeg var berettiget til at gjøre, hvad jeg maatte have gjort paa dette Omraade, men ogsaa, om der fra anden Side, hvis Betydning jeg ikke ganske kunde undertjene, blev opfattet Tvivl, om jeg ikke havde overtraadt min Kompetence i den Retning. Derfor forekommer det mig, at det maa være i Alles Interesse, at saadanne Tvivlsmaal blive fjernede. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorvidt det vilde have været naturligt og berettiget overhovedet at opfaste Tvivlen. Jeg holder mig til Kjendsgjerningen, til det Faktum, at det har viist sig, at der er forskjellige Meninger til Stede, og saa forekommer det mig, at naar vi ville revidere Grundloven, for at borttage Konfliktpunkterne og for at søge at bringe et Grundlag til Stede for fælles Samarbejde, hvorefter den ene Faktor ikke skal kunne faste Behovsforhold imod den anden for Grundlovsbrud osv., er det naturligt og rimeligt at tage ogsaa denne Paragraf med. Men der er en endnu mere nærliggende Anledning til at gjøre dette, den nemlig, at man jo har

set, at § 25 staar i uadskillelig Forbindelse, kan jeg sige navnlig med § 49 i Grundloven. Det er § 25, hvori man har søgt Hjemmel til at udstede provisoriske Finantslove, og det viser sig ogsaa i den allerjævneste Tid, at man i § 25 søger Hjemmel for Udstedelse af provisoriske Love, der vel ikke kalde sig Finantslove, men som mere eller mindre have finantsiel Karakter. Det vilde altsaa, forekommer det mig, ikke kunne være fyldestgjørende, om man indskrænkede sig til at revidere de Bestemmelser i Grundloven, som særlig vedrøre Finantslovsbehandlingen, men derimod lod § 25 blive staaende hen som tvivlsom eller dog omtvivlet. Nu siger jeg imidlertid med Hensyn til det Tillæg, som jeg foreslaar til § 25, at jeg ikke vil udtale mig om, hvorvidt det, som jeg foreslaar, efter min Formening ikke allerede ligger i § 25, eller om det er noget Nyt, og da, hvorvidt og hvormeget Nyt der er. Jeg ønsker ikke at optrede polemisk, og jeg vil ikke udtale nogen Mening om, hvorledes de Spørgsmaal, der ere reiste eller kunne blive reiste paa § 25, skulle besvares. Det kan jeg ikke gjøre. Det er derfor ogsaa med Overlæg, at jeg har brugt Benævnelsen: Tillæg til og Forandringer i Grundloven. Forslaget indeholder jo Tillæg til 3 Paragrafer i Grundloven; hvorvidt alle disse Tillæg ere Forandringer, det udtaler jeg mig ikke om, skøndt jeg naturligvis personlig har min Mening derom; den beholder jeg indtil videre for mig selv. Hvad jeg foreslaar føjet til som en Supplering eller en Tydeliggjørelse af § 25, det er, hvad jeg mener, at Alle burde kunne blive enige om at være det naturlige Rigtige; mener man, at det, som foreslaas, stemmer med Grundloven, kan man jo ganske rolig slaa det fast, og hvis man skulde mene, at den nuværende Grundlov rigtig forstaaet ikke stemmer med, hvad jeg foreslaar, kan jeg ikke nægte, at jeg har den Mening, at saa burde man erkjende, at det burde være saaledes.

Enkelthederne i Bestemmelserne kunne naturligvis være Gjenstand for Tvivl, og jeg har allerede erkjendt, at hvad Affattelsen angaar, kan der maaske være Spørgsmaal om, hvorvidt jeg har været mer eller mindre heldig; men jeg holder mig forvisset om, at Grundtanken, hvorpaa Forslaget hviler, er god og fortjener Overveelse. Forslaget har været Gjenstand for alvorlig Overveelse. Det har været mig ganske klart, at skulde der komme Noget ud af Sagen, var det nødvendigt at affatte Forslaget saaledes, at det maatte erkjendes for at være billigt og retfærdigt til begge Sider. Jeg har derfor ogsaa stillet mig fuldstændig paa